

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

06 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Toma Nadejda

Judecători – Țurcan Anatolie, Timofti Vladimir, Cobzac Elena și Boico Victor,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Ceceli Constantin în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2021, în cauza penală în privința inculpatului

Văcărescu Ion xxx, născut la xxx, originar din xxx și domiciliat xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.07.2018 - 18.09.2018;

Instanță de apel: 10.10.2018 - 13.02.2019;

26.07.2019 - 16.02.2021;

Instanță de recurs: 23.05.2019 - 02.07.2019;

05.05.2021 - 06.07.2021.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 septembrie 2018, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală*, Văcărescu Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.326 alin.(2) lit. b) și c) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 1 an.

Demersul acuzatorului de stat cu privire la încasarea de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în mărime de 4 308,18 lei și confiscarea în beneficiul statului a sumei de 4 788,85 Euro, a fost respins ca neîntemeiat.

Corpurile delictive care se aflau la păstrare la Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale și anume, telefoanele inculpatului de model „Samsung Galaxy J5”, „K1 Turbo”, „Iphone 6”, „Nokia 2710c - 2”, „Nokia 1600”, precum și mijloacele bănești: 552 dolari SUA și 1 035 Euro, au fost restituite posesorului legal al acestora.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, în perioada iunie 2017 - prezent, Văcărescu Ion în comun cu alte persoane la moment necunoscute,

susținând că, au influența și vor putea determina judecătorii din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, alte persoane publice din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor, să dispună eliberarea condiționată înainte de termen a deținutului Penitenciarului nr.15 - Cricova, Erhan Vasiliu, au pretins și acceptat suma de 6 300 de Euro de la Nicoară Lilia, sora deținutului Erhan Vasiliu, iar, ca urmare a acțiunilor lui Văcărescu Ion, în perioada iunie 2017 - septembrie 2017, Nicoară Lilia, aflându-se în mun. Chișinău în regiunea str. Ismail, i-a transmis lui Văcărescu Ion suma totală de 6 300 de Euro, care conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei constituie echivalentul sumei de 125 118 de lei.

Pe baza stării de fapt confirmată de probele administrate, prima instanță a reținut că, faptele inculpatului Văcărescu Ion întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(2) lit. b) și c) Cod penal, traficul de influență potrivit indicilor: „pretinderea, acceptarea și primirea, mijloacelor bănești de către o persoană care are influența sau care susține că are influența asupra unei persoane publice, persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-l face să îndeplinească sau nu, ori să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, săvârșite de două persoane cu primirea de bunuri în proporții mari.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea parțială a acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Văcărescu Ion să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(2) lit. b) și c) Cod penal și să i se aplice pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Corpurile delictive și anume, telefoanele inculpatului, potrivit art.162 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, de trecut în folosul statului ca bunuri care au servit la săvârșirea infracțiunii. Mijloacele bănești în mărime de 6 300 de Euro (constituite din 552 dolari SUA și 1 035 de Euro + 4 788,85 de Euro), de confiscat în folosul statului ca bani dobândiți pe cale criminală.

Cheltuielile de judecată în sumă de 4 308,18 lei, de încasat de la inculpat în beneficiul statului.

În motivarea cerințelor sale a invocat că:

- aplicarea art.90 Cod penal este neîntemeiată, or, infracțiunea prevăzută de art.326 alin.(2) lit. b) și c) Cod penal este una gravă, pentru care este prevăzută pedeapsa maximă sub formă de 6 ani de închisoare, iar executarea reală a pedepsei cu închisoarea va asigura realizarea scopului legii penale;

- bunurile asupra cărora au fost îndreptate acțiunile criminale sunt: 6 300 de Euro (percepuți de către inculpat de la Nicoară Lilia), din care fac parte și mijloacele bănești ridicate în rezultatul percheziției de la domiciliul lui Văcărescu Ion - 552 de dolari SUA și 1 035 de Euro, care au fost recunoscute corpuri delictive, la fel ca și telefoanele inculpatului sunt obiecte care au servit la săvârșirea faptei incriminate și urmau a fi confiscate în beneficiul statului, pe când instanța de fond a acționat contrar practicii juridice când a dispus restituirea proprietarului a tuturor mijloacelor bănești și a bunurilor ridicate în cadrul perchezițiilor efectuate la etapa urmăririi penale;

- este greșită concluzia primei instanțe de respingere a solicitării procurorului de încasare în beneficiul statului a cheltuielilor suportate în cadrul urmăririi penale, așa cum prevede art.art.227 alin.(1) și (3) și 229 Cod de procedură penală, iar instanța de judecată urma să încaseze cheltuielile judiciare în mărime de 4 308,18 lei de la

inculpatul Văcărescu Ion.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019 a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței instanței de fond fără modificări.

5. **Procurorul**, în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia solicitând casarea parțială a acesteia, în partea ce ține de individualizarea pedepsei și neaplicarea confiscării speciale, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 iulie 2019, a fost admis recursul ordinar, casată parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, în partea stabilirii pedepsei și neaplicării confiscării speciale, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. În rest, dispozițiile deciziei contestate au fost menținute.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2021 a fost admis apelul declarat, casată parțial sentința, în partea individualizării pedepsei, în partea excluderii art.90 Cod penal și a corpurilor delictive, pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Văcărescu Ion a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(2) lit. b), c) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Corpurile delictive: telefoanele inculpatului de model „Samsung Galaxy J5” cu numere de IMEI 1 xxx și IMEI 2 xxx, în care se afla cartela SIM Moldcell cu nr. de serie 893 73020220004323 841, cartela SIM al operatorului necunoscut cu nr. 8937303000001138021 și cartela de memorie „Micro SD” seria SD-C02G cu capacitatea 2 (doi) GB; telefon mobil de model „K 1 Turbo” cu numere de IMEI 1 xxx și IMEI 2 xxx, în care se află cartela SIM Orange cu nr. 1706141882104 și cartela SIM Moldcell cu nr. de serie 89373022100012800428; telefon mobil de model „IPHONE 6” cu numărul de IMEI: xxx; telefon mobil de model „NOKIA 2710c - 2” cu numărul de XXX; telefon mobil de model „NOKIA - 1600” cu nr. de IMEI: xxx, potrivit art. 162 alin. (1) pct. 1) Cod procedură penală au fost trecute în folosul statului, ca bunuri care au servit la săvârșirea infracțiunii.

Mijloacele bănești: 6 300 euro (constituite din 552 dolari SUA și 1 035 euro + 4 788,85 euro), au fost confiscate în folosul statului, ca bani dobândiți pe cale criminală.

În rest, sentința a fost menținută.

7.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, analizând în ansamblu probele cauzei penale date prin prisma art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, permit de a concluziona despre existența în acțiunile inculpatului Văcărescu Ion a indicilor infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(2) lit. b), c) Cod penal.

Instanța de apel a reținut că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale prevăzute de art.364¹ Cod de procedură penală, opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate, nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că, instanța de apel nu este în drept a reține o altă situație de fapt decât cea reținută în rechizitoriu și de către

prima instanță.

În continuare, instanța de apel a menționat că, acuzatorul de stat critică sentința doar în partea individualizării pedepsei și a corpurilor delictelor, iar ce ține de încadrarea juridică și vinovăție, sentința nu a fost atacată.

7.2. Instanța de apel a menționat că, la stabilirea măsurii și mărimii pedepsei în privința inculpatului Văcărescu Ion, în vederea corectării, reeducării, precum și ca măsură de pedeapsă, prima instanță i-a stabilit o pedeapsă prea blândă.

Reieșind din prevederile art.61, 75 Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților.

Instanța de apel a reținut că, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Văcărescu Ion prima instanță nu a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, considerând eronat că, îndreptarea și corectarea lui Văcărescu Ion e posibilă fără izolare de societate, în conformitate cu cerințele art.75-78 Cod penal aplicându-i pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 1 an.

În acest sens, instanța de apel a explicat că, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Subsecvent, a stabilit că prima instanță la stabilirea pedepsei nu a luat în considerare faptul că, inculpatul Văcărescu Ion a comis o infracțiune de trafic de influență, care atentează la buna funcționare a serviciilor publice a căror funcționare normală implică combaterea și reprimarea faptelor acelor persoane care speculând influența lor pe lângă un funcționar creează o stare de neîncredere în corectitudinea funcționarilor lăsând să se creadă că aceștia sunt corupți și sunt determinați să facă sau să nu facă acte ce intră în atribuțiile lor de serviciu, fiind ignorate și prevederile art.2 alin.(2) Cod penal.

Raportând aceste prevederi, instanța de apel a reținut că un rol primordial în aprecierea stabilirii și aplicării pedepsei, îl are pericolul social al faptei, sens în care valorile ocrotite de legea penală prin incriminarea faptelor trebuie evidențiate atât pentru restabilirea ordinii de drept, cât și pentru educarea inculpatului.

Instanța de apel a constatat că, din materialele cauzei penale urmează că, inculpatul a recunoscut vinovăția integral și sincer s-a căit de cele comise, înaintând o cerere în temeiul art.364¹ Cod de procedură penală, însă, acceptarea opțiunii de a fi examinată cauza în procedură simplificată nu substituie rezonanța infracțiunii și impactul acesteia asupra societății.

Instanța de apel a statuat că, prima instanță a ținut cont și a aplicat corect reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de art.326 alin.(2) lit. b), c) Cod penal, care se pedepsește cu amendă în mărime de la 3 000 la 4 000 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, astfel inculpatul beneficiind de o reducere a pedepsei cu 1/3 din cea prevăzută de lege, iar măsura de pedeapsă aplicată conform prevederilor art.90 Cod penal, nu este adecvată faptei și pericolului social al acesteia, pedeapsa aplicată de prima instanță fiind prea blândă.

Subsecvent, instanța de apel consideră neîntemeiată concluzia instanței de fond, precum că, corijarea inculpatului ar fi posibilă prin aplicarea art.90 Cod penal. Sub acest aspect instanța de apel a notat că, modalitatea de executare a pedepsei aleasă în privința inculpatului - și anume executarea reală, este în acord cu principiul proporționalității, luându-se în vedere fapta comisă și urmările acțiunilor făptuitorului ce atentează la buna funcționare a serviciilor publice, cât și comportamentul său post infracțional, pedeapsa aplicată urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului va fi posibilă prin izolarea acestuia de societate.

Așa, instanța de apel consideră că, circumstanțele menționate indică la faptul că inculpatului Văcărescu Ion, în vederea corectării și reeducării, precum și ca măsură de pedeapsă, urmează a-i fi aplicată o pedeapsă reală cu închisoare în limitele sancțiunilor prevăzute de art.326 alin.(2) lit. b), c) Cod penal.

Instanța de apel a conchis că, circumstanțele invocate de către prima instanță nu îndreptățesc faptele comise de către inculpat și deci, nu poate genera aplicarea unei pedepse neechitabile, mai mult, soluția adoptată de către prima instanță nu-și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, pentru a nu admite pe viitor săvârșirea a astfel de infracțiuni, or, aplicarea unor pedepse penale reale cu închisoare ar asigura conștientizarea de către Văcărescu Ion a celor comise cu adoptarea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul în societate.

Instanța de apel a mai menționat faptul că, în cauza dată nu există și nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale sau alte circumstanțe care ar micșora esențial gravitatea faptei inculpatului, iar în calitate de circumstanțe atenuante prevăzute de art.76 Cod penal au fost stabilite: recunoașterea vinovăției și căina sinceră, pe când aceste circumstanțe au fost luate în considerație la examinarea cauzei în procedură simplificată în baza art.364¹ Cod de procedură penală, astfel, inculpatul beneficiind de o reducere a pedepsei cu 1/3 din cea prevăzută de lege, deci acestor circumstanțe nu le pot fi redată dublă valoare juridică și aplicabilitate în suspendarea condiționată a executării pedepsei.

7.3. Cu referire la pretenția acuzatorului de stat privind confiscarea specială a bunurilor asupra cărora au fost îndreptate acțiunile criminale și anume mijloacele bănești în mărime de 6 300 de Euro (constituite din 552 dolari SUA și 1 035 de Euro + 4 788,85 de Euro), de a confiscat în folosul statului ca bani dobândiți pe cale criminală, la fel ca și telefoanele inculpatului, instanța de apel a admis-o din următoarele considerente.

Reiterând prevederile art.106 Cod penal, instanța de apel a reținut că, cererea acuzatorului de stat privind trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului de la inculpatul Văcărescu Ion, este întemeiată, or, conform art.46 alin.(4) din Constituția Republicii Moldova, bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.

Instanța de apel a relevat că, în situația când inculpatul, a recunoscut că a primit de la Nicoară Lilia suma de 6 300 euro, urmând ca 300 euro să fie onorariu lui, iar restul 6 000 euro să-i transmită persoanei care se va ocupa de liberarea condiționată a

inculpatului Erhan Vasile din Penitenciarul nr. 15, dar care ulterior a decedat, iar inculpatul Văcărescu Ion și-a însușit toată suma primită în mărime de 6 300 euro, fără a-și onora obligațiile promise, prin urmare această sumă de bani cade sub incidența art.106 Cod penal și urmează a fi confiscată în folosul statului.

Prin urmare, instanță de apel a enunțat că, în cazul de față reieșind din gradul de implicare a inculpatului Văcărescu Ion în acțiunile comise de trafic de influență, prin modul în care a fost concepută activitatea infracțională, se constată că, mijloacele bănești: 6 300 de Euro (constituite din 552 dolari SUA și 1 035 Euro + 4 788,85 de Euro) - urmează a fi confiscate în beneficiul statului, or, în asemenea cauze toate bunurile, valorile, banii care au fost date pentru trafic de influență urmează să fie confiscate în beneficiul statului, ca bunuri dobândite ilicit.

Totodată, instanță de apel a conchis că corpurile delictelor urmează a fi trecut în folosul statului, ca bunuri care au servit la săvârșirea infracțiunii.

Instanța de apel a susținut temeinicia sentinței primei instanțe cu privire la respingerea demersului acuzatorului de stat cu privire la încasarea de la inculpatul Văcărescu Ion în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în mărime de 4 308,18 de lei, or, acuzatorul de stat a solicitat încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 4 308,18 lei, ce sunt constituite din: salariul procurorului - 3 332,92 lei; salariul consultantului procurorului - 883,46 lei; consumabile (hârtie, copiator) - 91,80 lei, cheltuieli care se achită din contul bugetului de stat și nu sunt prevăzute de art.227 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, prin urmare nu trebuie încasate de la inculpat.

În sensul dat, instanță de apel a statuat faptul că, cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, reprezintă cheltuieli judiciare în speța, ce sunt achitate din bugetul statului, iar apelul acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor judiciare, urmează a fi respins, cu menținerea în vigoare a sentinței instanței de fond în această parte.

8. Avocatul Ceceli Constantin în numele inculpatului, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, contestă cu recurs ordinar decizia, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea cerințelor sale avocatul indică că, consideră decizia instanței de apel ca fiind una neîntemeiată care nu cuprinde motivele pe care își întemeiază soluția și care este pasibilă de a fi casată integral din considerentele ce urmează.

Apărarea explică în recursul ordinar că, în conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei (art.75 Cod penal), o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Concluzia instanței cu privire la aplicarea unei pedepse mai aspre urmează a fi motivată.

De asemenea, se constată o lipsă totală a argumentării instanței de apel la emiterea soluției prin care sa dispus condamnarea cu executare a lui Văcărescu Ion, aceasta reprezentând o expunere a normelor de drept și a literaturii de specialitate, la modul general, fără a constata cele expuse prin probe pertinente și concludente.

Reține că, o asemenea decizie încalcă grav dreptul la un proces echitabil precum și dreptul la un recurs efectiv având în vedere faptul că o decizie nemotivată lipsește persoana de dreptul de a contesta o soluție a instanței fără a fi bazată pe probe.

Contrar celor expuse de instanță de apel, apărarea relevă că Văcărescu Ion urmează să fie pedepsit cu cea mai gravă pedeapsă prevăzută de partea specială a Codului penal și anume pedeapsa cu închisoarea fără a ține cont de toate circumstanțele cauzei indicând doar că s-a luat în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

O asemenea abordare generală a instanței de judecată, partea apărării o apreciază ca fiind inechitabilă, nemotivată posibil de a fi aplicată în orice situație/speta atâta timp cât aceasta nu are la bază probe pertinente și concludente în susținerea celor invocate.

Totodată, apărarea evidențiază că instanța de apel nu a luat în calcul și nu a argumentat în textul deciziei de ce nu au fost puse la baza acesteia, următoarele circumstanțe atenuante: - starea de sănătate a inculpatului; - vârsta acestuia, de 63 ani; - faptul că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune; - căința sinceră a acestuia; - recunoașterea integrală a vinovăției; - ispășirea pedepsei în penitenciarul 13, aproximativ trei luni; - nu au fost constatate careva circumstanțe agravante.

Referitor la confiscarea specială a bunurilor - mijloacele bănești în mărime de 6 300 euro (constituite din 552 dolari SUA și 1 035 euro + 4 788,85 euro) consideră că reprezintă o eroare gravă a instanței de apel atâta timp cât sumele de bani invocate nu reprezintă bunuri dobândite în rezultatul comiterii infracțiunii, or sumele bănești urmează a fi obiectul restituirii prejudiciului material.

Subsecvent, motivarea de drept a instanței de apel conform art.106 alin.(2) lit. b) Cod penal, nu poate fi aplicată în speța deoarece bunurile la care se face trimitere, nu au fost dobândite pe cale criminală și nu au fost folosite la săvârșirea infracțiunii, mai mult ca atât că în urma percheziției nu au fost ridicate sumele bănești în mărime de 6 300 euro ca să poată fi supuse confiscării speciale așa cum se indică în decizie.

Telefoanele mobile aparținând de fapt altui membru al familiei și anume lui Văcărescu Xxx, fiul inculpatului așa cum sa menționat de nenumărate ori.

Instanța de apel nu a reflectat prin decizia emisă cum infracțiunea prevăzută de art.326 alin.(2) lit. b), c) Cod penal, poate fi comisă cu folosirea telefoanelor mobile (în speța) și cum latura obiectivă a infracțiunii prevăzută de art.326 Cod penal poate consta în folosirea telefoanelor mobile.

În final, explică că prevederile art.98 alin.(1) Cod penal, stabilesc că confiscarea specială se atribuie la măsurile de siguranță, care au drept scop înlăturarea unui pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală, dar nicidecum nu este privită ca o sancțiune. De altfel, așa cum este invocat în cauza Frizen vs Rusia, indiferent dacă este considerată o pedeapsă, sau o reglementare a folosinței bunurilor, în toate cazurile confiscarea cade sub incidența art.1 paragraful 2 din Protocolul nr. 1 al CEDO.

9. Asupra recursului declarat a prezentat referință procurorul, care s-a pronunțat pentru admisibilitatea acestuia, cu trimiterea recursului ordinar pentru judecare în Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție.

Reține că, instanță de apel a emis o nouă hotărâre dispunând trecerea în contul statului a telefoanelor inculpatului, "...ca bunuri care au servit la săvârșirea

infrațiunii.” Aceste dispoziții ale instanței nu corespund întocmai materialelor dosarului, or reieșind din conținutul procesului-verbal de examinare a obiectelor din 18.06.2018 (162-166, vol.1), în rezultatul cercetării telefoanelor mobile de model IPHONE 6 cu nr. de IMEI xxx în care nu este introdusă nici o cartelă SIM, NOKIA 2710c-2 cu nr. IMEI xxx, NOKIA 1600 cu nr. IMEI xxx” nu au fost depistate careva date utile pentru urmărirea penală”.

În condițiile în care, pot fi supuse confiscării speciale bunurile indicate în alin.(2) art.106 Cod penal – bunuri utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infrațiuni, consideră, că motivul invocat de avocat privind motivarea defectuoasă a deciziei s-a confirmat.

Cât privește confiscarea sumei de 6 300 euro ca fiind dobândită pe cale criminală, explică că datorită faptului că în privința cet. Nicoară L. nu este adoptată o hotărâre în conformitate cu prevederile art.326 alin.(4) Cod penal această sumă, în conformitate cu prevederile art.106 alin.(1) Cod penal, 162 alin.(1) pct.4) Cod de procedură penală, urmează a fi trecută în venitul statului. Totodată, a notat că, ținând cont de faptul că suma de bani ridicată în cadrul percheziției din data de 05.06.2018 (552 dol SUA și 1 035 euro) este mai mică decât suma ce reprezintă obiectul material al infrațiunii, în conformitate cu art.106 alin.(2¹) Cod penal, urmează a fi confiscată.

Consideră că, motivele invocate de către recurent referitor la individualizarea pedepsei ridică o problemă de drept și merită a fi adus în atenția Colegiului lărgit al instanței de recurs. În sensul dat, reține că sentința de condamnare a lui Văcărescu Ion la 2 ani închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe termen de 1 an a devenit executorie și definitivă la data de 13.02.2019, odată cu pronunțarea deciziei Curții de Apel, fiind expediată spre executare în adresa Inspectoratului Național al Probațiunii la data de 26.03.2019 (f.d.52, vol.1). Prin decizia din 02.07.2019 soluția instanței de apel în partea aplicării pedepsei a fost anulată și prin urmare urma a fi exclusă de la executare, însă, conform informației parvenite de la Inspectoratul Național de Probațiune (f.d.149, vol.2), cet. Văcărescu Ion „a fost scos de la evidență în legătură cu expirarea termenului la 13.02.2020”. În condițiile date, consider că instanța de recurs urmează a se expune asupra circumstanțelor de drept legate de individualizarea și aplicarea pedepsei în vederea excluderii riscurilor de neconcordanță cu prevederile art.4 Protocol 7 CEDO, potrivit cărui nimeni nu poate fi pedepsit de două ori pentru același fapt.

10. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În această ordine de idei, rațiunea și finalitatea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator. Soluția instanței de recurs se fundamentează, în drept, pe prevederile art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit cărora judecând recursul, instanța de

recurs este în drept să îl admită, cu rejudecarea cauzei și să pronunțe o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului.

În conformitate cu prevederile art.art.414-417 Cod de procedură penală, instanța de apel trebuie să soluționeze paralel cu starea de fapt și chestiunile de drept, inclusiv: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În speța de referință, Colegiul penal lărgit reține că obiectul contestării deciziei instanței de apel îl constituie revocarea aplicării prevederilor art.90 Cod penal, precum și în partea confiscării corpurilor delictive.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal lărgit reține că recurentul își exprimă dezacordul cu decizia instanței de apel sub aspectul temeiurilor de casare prevăzute la pct.6) Cod de procedură penală, o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, iar conform pct.10) alin.(1) al aceluiași articol, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale. Având în vedere că autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, Colegiul penal lărgit nu se va expune referitor la aceste aspecte, dar va analiza minuțios alegațiile recurentului în privința deciziei instanței de apel referitor la chestiunea de individualizare a pedepsei și a neaplicării confiscării speciale, reținând următoarele considerațiuni.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală și-au găsit confirmarea în cauza dată.

În acest context, instanța de recurs relevă că, potrivit art.75 Cod penal, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele stabilite de lege de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Pedeapsa aplicată trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, prevăzute de art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și în limitele fixate în partea specială a acestuia.

Colegiul penal lărgit remarcă faptul că, principalele elemente de care judecătorul (sau completul de judecată), trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art.art.62-71 Cod penal, sunt termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al părții speciale a Codului penal.

Limitele pedepsei, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite.

Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei și depinde de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost săvârșită, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce. Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere și persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau

socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii.

Ulterior, după stabilirea duratei și cuantumului pedepsei, în cazul aplicării pedepsei închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin soluționarea chestiunii dacă pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie executată real ori, în perspectiva personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei în privința vinovatului pentru o perioadă de probațiune stabilită de instanță.

Conform art.90 alin.(1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, poate ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită și poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune.

O condiție prevăzută expres în alin.(1) art.90 Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte și după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Complementar, potrivit principiului umanismului, legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului.

Totodată, instanța de recurs explică că aplicarea prevederilor art.90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

În acest sens, Colegiul penal lărgit consideră că, în cauza supusă judecării există aspecte favorabile în ce privește personalitatea inculpatului, ce permit instanței să concluzioneze că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ținând cont de faptul că potrivit materialelor cauzei se atestă că, inculpatul Văcărescu Ion nu are antecedente penale, a comis pentru prima dată o infracțiune, este înaintat în vârstă – 63 ani, starea de sănătate precară a acestuia, recunoașterea vinovăției, căința sinceră, comportarea cuviincioasă pe parcursul examinării cauzei, precum și faptul că inculpatul a fost deținut în arest preventiv timp de 3 luni, fapt care va responsabiliza atitudinea inculpatului față de faptele săvârșite - trafic de influență.

Subsecvent, instanța de recurs reține și faptul că, sentința de condamnare a inculpatului Văcărescu Ion la 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe termen de 1 an, a devenit executorie și definitivă la data de 13.02.2019, odată cu pronunțarea deciziei Curții de Apel, fiind expediată spre executare în adresa Inspectoratului Național al Probațiunii la data de 26.03.2019 (f.d.52, vol.1). Prin decizia din 02.07.2019 soluția instanței de apel în partea aplicării

pedepsei a fost anulată și prin urmare urma a fi exclusă de la executare. Însă, conform informației parvenite de la Inspectoratul Național de Probațiune (f.d.149, vol.2), cet. Văcărescu Ion „a fost scos de la evidență în legătură cu expirarea termenului la 13.02.2020”.

Circumstanțele stabilite supra demonstrează faptul că, nu este rațional ca inculpatul Văcărescu Ion să execute pedeapsa stabilită și că personalitatea acestuia permite de a se corecta și reeduca fără a executa real pedeapsa. Pe de altă parte, avem și obligația de preveni riscul de neconcordanță cu prevederile art.4 Protocol 7 CEDO, potrivit căruia nimeni nu poate fi pedepsit de două ori pentru aceeași faptă.

Cu referire la confiscarea specială a telefoanelor inculpatului Văcărescu Ion, ca fiind bunuri folosite la săvârșirea infracțiunii, Colegiul penal lărgit reiterează prevederile art.106 Cod penal, din care rezultă că confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni.

Prin urmare, odată ce în cadrul procesului penal procurorul vine cu solicitarea privind confiscarea bunurilor utilizate pentru săvârșirea infracțiunii, ultimul are obligația de a demonstra și a prezenta probe care ar confirma faptul utilizării acestora (telefoanelor) la săvârșirea infracțiunii.

În același context, instanța de recurs relevă că confiscarea specială este o măsură de siguranță de drept penal cu caracter patrimonial, care constă în trecerea în patrimoniul statului a unor bunuri sau valori care au servit la săvârșirea faptei penale sau au rezultat din săvârșirea acesteia, ori sunt deținute contrar legii. În plus, confiscarea specială se atribuie la măsurile de siguranță, care au drept scop înlăturarea unui pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală, dar nicidecum nu este privită ca o sancțiune.

Revenind la prezenta speță, Colegiul penal lărgit atestă că corpurile delictive: „telefoanele de model „Samsung Galaxy J5” cu numere de IMEI 1 xxx și IMEI 2 xxx, în care se afla cartela SIM Moldcell cu nr. de serie 893 73020220004323 841, cartela SIM al operatorului necunoscut cu nr.8937303000001138021 și cartela de memorie „Micro SD” seria SD-C02G cu capacitatea 2 (doi) GB; telefon mobil de model „K 1 Turbo” cu numere de IMEI 1xxx și IMEI 2xxx, în care se află cartela SIM Orange cu nr.1706141882104 și cartela SIM Moldcell cu nr. de serie 89373022100012800428; telefon mobil de model „IPHONE 6” cu numărul de IMEI: xxx; telefon mobil de model „NOKIA 2710c - 2” cu numărul de XXX; telefon mobil de model „NOKIA - 1600” cu nr. de IMEI: xxx”, nu au fost utilizate la săvârșirea infracțiunii. Or, acuzatorul de stat nu a prezentat careva probe în acest sens, în pofida faptului cu apărarea a invocat că telefoanele aparțin altui membru al familiei și anume fiului inculpatului.

În contextul celor expuse, instanța de recurs în partea confiscării telefoanelor mobile, va menține sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 18 septembrie 2018, prin care s-a decis a fi restituite posesorului legal.

În lumina considerentelor reținute supra, fiind stabilit că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanța de apel, constituie erori de drept prescrise în art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, se impune soluția admiterii recursului de pe rol, cu casarea parțială a deciziei contestate în partea excluderii prevederilor art.90 Cod penal, precum și în partea confiscării corpurilor

delicte, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri.

11. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Ceceli Constantin în numele inculpatului, în cauza penală privindu-l pe Văcărescu Ion xxx, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2021, în partea excluderii prevederilor art.90 Cod penal, precum și în partea confiscării corpurilor delictive: telefoanele inculpatului de model „Samsung Galaxy J5” cu numere de IMEI 1 xxx și IMEI 2 xxx, în care se afla cartela SIM Moldcell cu nr. de serie 893 73020220004323 841, cartela SIM al operatorului necunoscut cu nr. 8937303000001138021 și cartela de memorie „Micro SD” seria SD-C02G cu capacitatea 2 (doi) GB; telefon mobil de model „K 1 Turbo” cu numere de IMEI 1 xxx și IMEI 2 xxx, în care se află cartela SIM Orange cu nr. 1706141882104 și cartela SIM Moldcell cu nr. de serie 89373022100012800428; telefon mobil de model „IPHONE 6” cu numărul de IMEI: xxx; telefon mobil de model „NOKIA 2710c - 2” cu numărul de XXX; telefon mobil de model „NOKIA - 1600” cu nr. de IMEI: xxx, cu menținerea în această parte a sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 septembrie 2018.

În rest, dispozițiile deciziei atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată motivat la 19 august 2021.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Țurcan Anatolie

Timofti Vladimir

Cobzac Elena

Boico Victor

O p i n i e s e p a r a t ă
a judecătorului Cobzac Elena

Conform art. 339 alin (7), 340 alin (3) Cod de procedură penală, în cauza penală în privința lui **Văcărescu Ion Xxx.**

1. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 06 iulie 2021, a fost admis recursul ordinar declarat de către avocatul Ceceli Constantin în numele inculpatului Văcărescu Ion, casată parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2021, în partea excluderii prevederilor art.90 Cod penal, precum și în partea confiscării corpurilor delictive: telefoanele inculpatului de model „Samsung Galaxy J5” cu numere de IMEI 1 xxx și IMEI 2 xxx, în care se afla cartela SIM Moldcell cu nr. de serie 893 73020220004323 841, cartela SIM al operatorului necunoscut cu nr. 8937303000001138021 și cartela de memorie „Micro SD” seria SD-C02G cu capacitatea 2 (doi) GB; telefon mobil de model „K 1 Turbo” cu numere de IMEI 1xxx și IMEI 2 xxx, în care se află cartela SIM Orange cu nr. 1706141882104 și cartela SIM Moldcell cu nr. de serie 89373022100012800428; telefon mobil de model „IPHONE 6” cu numărul de IMEI: xxx; telefon mobil de model „NOKIA 2710c – 2” cu numărul de XXX; telefon mobil de model „NOKIA – 1600” cu nr. de IMEI: xxx, cu menținerea în această parte a sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 18 septembrie 2018.

În rest, dispozițiile deciziei atacate au fost menținute.

2. Am semnat cu respect decizia, dar cu privire la soluția adoptată, îmi exprim dezacordul cu majoritatea completului de judecată, deoarece consider că recursul ordinar declarat de către avocatul Ceceli Constantin în numele inculpatului Văcărescu Ion, urma a fi respins ca inadmisibil cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2021.

3. Având în vedere materialele cauzei, consider corectă soluția instanței de apel, prin care a fost admis apelul declarat de procurorul Vidrașcu Tatiana, casată parțial sentința, în partea individualizării pedepsei, în partea excluderii art.90 Cod penal și a corpurilor delictive, pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Văcărescu Ion a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(2) lit. b), c) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Corpurile delictive: telefoanele inculpatului de model „Samsung Galaxy J5” cu numere de IMEI 1 xxx și IMEI 2 xxx, în care se afla cartela SIM Moldcell cu nr. de serie 893 73020220004323 841, cartela SIM al operatorului necunoscut cu nr. 8937303000001138021 și cartela de

memorie „Micro SD” seria SD-C02G cu capacitatea 2 (doi) GB; telefon mobil de model „K 1 Turbo” cu numere de IMEI 1 xxx și IMEI 2 xxx, în care se află cartela SIM Orange cu nr. 1706141882104 și cartela SIM Moldcell cu nr. de serie 89373022100012800428; telefon mobil de model „IPHONE 6” cu numărul de IMEI: xxx; telefon mobil de model „NOKIA 2710c – 2” cu numărul de XXX; telefon mobil de model „NOKIA – 1600” cu nr. de IMEI: xxx, potrivit art. 162 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală au fost trecute în folosul statului, ca bunuri care au servit la săvârșirea infracțiunii.

Mijloacele bănești: 6 300 euro (constituite din 552 dolari SUA și 1 035 euro + 4 788,85 euro), au fost confiscate în folosul statului, ca bani dobândiți pe cale criminală. În rest, sentința a fost menținută.

4. Or, analizând argumentele invocate în recursul ordinar declarat, privind nemotivarea deciziei în partea pedepsei aplicate de către instanța de apel și în partea confiscării corpurilor delictive, în privința inculpatului Văcărescu Ion, consider că motivele reflectate în recurs și opinia subiectivă a recurentului asupra pedepsei stabilite inculpatului și asupra confiscării corpurilor delictive nu constituie în acest sens, temei de intervenire în decizia instanței de apel. Mai mult, instanța de apel admițând apelul procurorului Vidrașcu Tatiana, și-a motivat soluția detaliat, iar careva temei de a considera că concluzia instanței de apel este eronată, la caz lipsesc.

Așadar, din materialele cauzei se atestă faptul, că inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, în acest caz, trebuie luate în vedere, în egală măsură persoana inculpatului și respectiv, reeducarea și reintegrarea socială, cât și dimensiunea fenomenului infracțional și așteptările societății față de mecanismul justiției penale, pentru a realiza o proporționalitate reală între aceste aspecte.

Totodată, menționez că infracțiunea de care a fost recunoscut vinovat inculpatul Văcărescu Ion, se clasifică ca gravă, care atentează la buna funcționare a serviciilor publice a căror funcționare normală implică combaterea și reprimarea faptelor acelor persoane care speculând influența lor pe lângă un funcționar creează o stare de neîncredere în corectitudinea funcționarilor, la caz inclusiv a judecătorilor și altor persoane din cadrul Administrației penitenciarelor, lăsând să se creadă că aceștia sunt corupți și sunt determinați să facă sau să nu facă acte ce intră în atribuțiile lor de serviciu, astfel instanțele de judecată trebuie să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave.

Astfel, la caz inculpatul Văcărescu Ion a fost condamnat pentru comiterea traficului de influență, în comun cu alte persoane la moment necunoscute, susținând că, au influență și vor putea determina judecătorii din cadrul Judecătoriei

Chișinău, sediul Rîșcani, alte persoane publice din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor, să dispună eliberarea condiționată înainte de termen a deținutului Penitenciarului nr.15 - Cricova, Erhan Vasiliu, au pretins și acceptat suma de 6 300 de Euro de la Nicoară Lilia, sora deținutului Erhan Vasiliu, iar, ca urmare a acțiunilor lui Văcărescu Ion, în perioada iunie 2017 - septembrie 2017, Nicoară Lilia, aflându-se în mun. Chișinău în regiunea str. Ismail, i-a transmis lui Văcărescu Ion suma totală de 6300 de Euro, care conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei constituie echivalentul sumei de 125 118 de lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanța a reținut în drept, că faptele inculpatului Văcărescu Ion întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(2) lit. b) și c) Cod penal, traficul de influență potrivit indicilor: *„pretinderea, acceptarea și primirea, mijloacelor bănești de către o persoană care are influență sau care susține că are influență asupra unei persoane publice, persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-l face să îndeplinească sau nu ori să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, săvârșite de două persoane cu primirea de bunuri în proporții mari”*.

Din conținutul părții descriptive a deciziei, la capitolul stabilirii pedepsei inculpatului, instanța de apel a menționat că la stabilirea pedepsei instanța de fond nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 61, 90 Cod penal, respectiv nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Studiind minuțios lucrările dosarului, în raport cu concluziile instanței de apel, consider, că instanța ierarhic inferioară, la adoptarea soluției în partea stabilirii pedepsei inculpatului Văcărescu Ion, a ținut cont de toate criteriile de individualizare a pedepsei și corect a stabilit pedeapsa, care este în limitele legii, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, de gradul și pericolul social al infracțiunii comise, cu aplicarea pedepsei în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, temei de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, la caz lipsesc, or instanța de apel și-a motivat soluția în acest sens.

Consider că recursul declarat de avocatul Ceceli Constantin în numele inculpatului Văcărescu Ion, nu este motivat, iar argumentele invocate nu sunt în măsură să răstoarne soluția adoptată și nu constituie temei de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal.

Totodată, menționez că aplicarea suspendării condiționate a pedepsei stabilită inculpatului nu este una echitabilă în raport cu cele săvârșite, la stabilirea ei instanța de recurs ordinar urma să țină cont atât de scopul preventiv și educativ al

pedepsei, de împrejurările în care a fost comisă fapta, circumstanțele cauzei, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și de urmările acțiunilor făptuitorului ce atentează la buna funcționare a serviciilor publice, cât și comportamentul său post infracțional, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

Având în vedere cele menționate cât și materialele cauzei, consider că doar prin executarea reală a pedepsei, inculpatul va conștientiza gravitatea acțiunilor sale, precum și va fi atins scopul legii penale de restabilire a echității sociale, de corectare a condamnaților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestora, cât și a altor persoane, or o pedeapsă prea blândă cu suspendarea condiționată pe un termen minim de 1 an, pentru o faptă de primire ilegală prin trafic de influență a unei sume impunătoare de bani, în raport cu salariul minim pe republică – 6300 euro, ce în lei constituie 125118 lei, nu va atinge scopul pedepsei pentru actele de corupție.

5. La fel, argumentul recurentului precum că confiscarea specială a bunurilor mijloacelor bănești cât și telefoanele inculpatului este ilegală, consider că este neîntemeiat, or instanța de apel întemeiat s-a expus asupra acestui argument în decizia sa (f. d. 144-145, vol. II), temei de a casa decizia în acest sens nu există. Astfel, instanța de apel și-a motivat soluția, în corespundere cu prevederile art.162 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, au fost trecute în folosul statului, ca bunuri care au servit la săvârșirea infracțiunii, or, bunurile enunțate, inclusiv și banii 1 035 euro și 552 dolari SUA, fiind ridicate de la inculpat în cadrul urmăririi penale, au fost recunoscute în calitate de corpuri delictive, conform art.158 Cod procedură penală, careva obiecții în acest sens inculpatul n-a avut, iar prin recunoașterea vinei și acceptarea probelor dobândite la urmărirea penală, inculpatul a recunoscut și faptul că aceste bunuri au servit pentru comiterea infracțiunii, iar alte probe ce ar confirma proveniența legală a acestor mijloace bănești, inculpatul n-a prezentat. Totodată, instanța de apel întemeiat a aplicat prevederile art.106 Cod penal, confiscând de la inculpat suma de 6300 Euro – ce constituie banii primiți de către acesta în rezultatul comiterii infracțiunii de trafic de influență, fapt recunoscut de către acesta.

La fel, menționez, că instanța de apel în al doilea set de proceduri, rejudecând cauza a îndeplinit indicațiile instanței de recurs ordinar, care prin decizia sa din 02 iulie 2019 a dispus rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată în partea stabilirii pedepsei și neaplicării confiscării speciale, indicând că în cauza supusă judecării, la etapa examinării apelului instanța a admis eroarea de drept prevăzută de pct.10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin faptul că

nu a oferit o motivare corespunzătoare la individualizarea pedepsei stabilită în privința inculpatului Văcărescu Ion și anume în partea executării acesteia, și totodată ca fiind nemotivată soluția instanței de apel și în partea respingerii demersului procurorului privind confiscarea specială a bunurilor, contrară prevederilor art. 106 alin. (1), (2) lit. a) Cod penal, erori care au fost înlăturate de către instanța de apel prin decizia în cauză.

Astfel că, careva încălcări pe care le invocă recurentul nu se regăsesc în speța dată, iar la caz nu este identificată vreo eroare gravă de drept, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate prin prisma temeiurilor de casare prevăzute de lege, iar argumentele recurentului în ce privește aplicarea pedepsei incorecte și în partea confiscării corpurilor delictive ca ilegală sunt neîntemeiate, fără a fi indicate erori de drept concrete, ce ar servi temei de implicare a instanței de recurs în soluția adoptată.

Pentru aceste motive am optat pentru respingerea ca inadmisibil a recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2021, în cauza penală privindu-l pe Văcărescu Ion, cu menținerea deciziei instanței de apel, ca fiind legală și întemeiată.

Judecător

Cobzac Elena